

Бистра.

(Нетърпеливо) Венчко приготвено ли е вече?
Защо до сега — вече —

Еремия.

Слѣдъ малко; слѣдъ мъничко. Чакатъ да се по-
здрани още. (самодоволенъ) Най-сети ще видятъ ония,
че тѣхните заешки тонурдии нищо не сториха. (Киво
къмъ Бистра) Да видишъ моряците съ каква енер-
гия работятъ. Щѣше много да видишъ, ако бѣше
дошла днесъ.

Бистра.

Колко ми се искаше, но дѣдо... Трѣбва човѣкъ
много да се грижи за него. Тъй нехаенъ къмъ
себе си е той!

Еремия.

Да. — да! Но-добръ стори. Азъ се записахъ съ
маяка, но —

Бистра.

(Радостно) А знаешъ ли днесъ, като си приказ-
вахъ, той ми каза, че мисли да се прѣселимъ при нозни
Маякъ и тамъ да си живѣемъ. Не му се живѣй вече
тукъ ерѣдъ тия клюки и... (унесено) Ще се прѣсе-
лимъ, ми казва, и тихо, спокойно ще заживѣемъ
новъ животъ. Отказва се и отъ изповѣди и....
(Въздоржено) На ли е прѣвестно! Прѣстави си, да
се настанимъ тамъ: той ще свири своятъ химни — ние
ще слушаме и ще гледаме морето. Ахъ, колко хубаво!

Еремия.

Ще я наредимъ.

Бистра.

Сѫща мечта! Струва ми се нѣма да се насити
на ония необятни ширини... Тамъ само небето, морето
и Маяка ще бѣдатъ наши гости добри съсѣди.